

UZASADNIENIE

A. G. wniosła pozew przeciwko P. M. o zapłatę kwoty 10000 zł, tytułem zadośćuczynienia, kwoty 719,34 zł, tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwoty 969,22 zł, tytułem zwrotu kosztów przejazdów do placówek medycznych, w związku z wypadkiem, jakiemu uległa w dniu 27 maja 2017r., wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 10000 zł od dnia 17.12.2019r., od kwot 719,34 zł i 969,22 zł od dnia wniesienia pozwu. W toku postępowania, w piśmie z dnia 27.11.2020r., rozszerzyła powództwo, wnosząc dodatkowo o zapłatę kwoty 150 zł, tytułem zwrotu kosztów konsultacji neurologicznej, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia rozszerzenia pozwu, tj. 2.12.2020r. (k-196). Następnie, wobec uznania roszczenia przez interwenienta ubocznego co do kwoty 550 zł i wypłaty tej kwoty po wniesieniu pozwu, tytułem zadośćuczynienia, powódka cofnęła pozew w tej części ze zrzeczeniem się roszczenia, domagając się odsetek skapitalizowanych od tej kwoty od dnia 17.12.2019r. do dnia 2.11.2020r., wyliczonych na kwotę 29,71 zł (k-272).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, że powódka, jako pasażer pojazdu uczestniczącego w wypadku, nie płaciła za przejazd i nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa; podniósł, że prowadził pojazd zgodnie z przepisami i nikt z pasażerów nie odniósł żadnych obrażeń.

Interwenient uboczny (...) S.A. w S. wniósł o oddalenie powództwa, podając, że, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, po przeprowadzeniu postępowaniu likwidacyjnego, przyznał powódce bezsporną kwotę 550 zł, tytułem zadośćuczynienia. Zakwestionował faktury, dołączone do pozwu, zarzucając, że część z nich (nr (...), (...) i (...)) nie ma związku z wypadkiem z dnia 27.05.2017r., a w zakresie pozostałych (04/02/2020, (...), 04/05/2020) powódka mogła skorzystać z konsultacji lekarskich w ramach NFZ.

Stan faktyczny:

Powódka uległa wypadkowi, jadąc w dniu 27.05.2017r., jako pasażer samochodu V. (...), należącego i kierowanego przez pozwanego. Powódka siedziała z tyłu za kierowcą, w chwili wypadku spała. W samochodzie poza stronami podróżowało jeszcze dwóch innych pasażerów.

Pozwany od dłuższego czasu przewoził inne, mieszkające w pobliżu, osoby do pracy w fabryce (...) na terenie Czech, za co pobierał jednorazowo 20 zł od osoby. W dniu wypadku powódka podróżowała z nim drugi raz (pierwszy miał miejsce poprzedniego dnia). Za każdy razem zapłaciła pozwanemu 20 zł.

Dowód:

zeznania świadków: M. F., K. S., częściowo M. M. i O. G. (k-296-297),

zeznania powódki (k-326)

częściowo zeznania pozwanego (k-326v.)

Na skutek wypadku z dnia 27.05.2017r., powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego. Uraz dotyczył aparatu więzadłowo – mięśniowego kręgosłupa. Przez dwa tygodnie powódka nosiła kołnierz ortopedyczny, była leczona farmakologicznie, przeciwbólowo i odbyła rehabilitację. Stan zdrowia powódki poprawił się po leczeniu, nie pozostały żadne ograniczenia w zakresie ruchomości kręgosłupa.

W pierwszym okresie od wypadku, tj. przez 3 tygodnie, powódka miała znacznie ograniczoną sprawność ze względu na silne bóle i konieczność stosowania kołnierza ortopedycznego. Każda czynność, związana z samoobsługą sprawiała jej trudność, wskazana była pomoc osób trzecich przy ubieraniu się, myciu i przygotowywaniu posiłków, nie była też zdolna do pracy zawodowej.

W związku z wypadkiem poniosła koszty leczenia w łącznej kwocie 869,34 zł oraz koszty dojazdów do placówek medycznych w łącznej kwocie 969,22 zł.

Na skutek wypadku u powódki występują zaburzenia stresowe pourazowe o śladowym nasileniu, objawiające się uczuciem napięcia i niepokoju w sytuacjach ruchu drogowego.

Dowód:

faktury nr (...) (k-69 i nast., 198,200)

opinia biegłych sądowych lekarzy z zakresu ortopedii S. L. i neurologii J. W. (k-302 i nast.)

opinia biegłego z zakresu psychiatrii W. B. (k-377)

zeznania świadków M. F., Z. G. (k-296-297)

zeznania powódki (k-326)

Pismem z dnia 9.12.2019r. (doreczonym w dniu 13.12.2019r.) powódka wezwała pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 15000 zł, w terminie 30 dni.

Dowód:

wezwanie do zapłaty (k-86)

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę, powstałą u powódki, będącą bezpośrednim następstwem wypadku z dnia 27.05.2017r., jako sprawca wypadku, na podstawie art. 436§1 kc.

Odpowiedzialność posiadacza pojazdu oparta jest na zasadzie ryzyka. Jedyną podstawą uchylenia odpowiedzialności jest udana egzoneracja, a więc wykazanie, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, wyłącznej winy poszkodowanego lub wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą posiadacz nie ponosi odpowiedzialności. Pozwany nie mógł uchylić się od odpowiedzialności na podstawie innych okoliczności, niż te, które zostały wymienione wprost w przepisach, np. takiej, jak brak wystąpienia nieprawidłowości w zachowaniu posiadacza pojazdu mechanicznego.

Przepis art. 436 kc przewiduje w dwóch przypadkach powrót do zasad ogólnych, a więc odpowiedzialności na zasadzie winy z art. 415 kc. Jednym z nich jest przewóz z grzeczności, którego cechą konieczną jest nieodpłatność. Pozwany okoliczności tej nie wykazał (art. 6 kc). Z zeznań świadków i powódki wynika, że powódka zapłaciła pozwanemu 20 zł za przejazd do pracy w Czechach. Pozwany od dłuższego czasu, jadąc do pracy, przewoził ze sobą inne osoby, które ponosiły koszty przewozu, albo płacąc z góry za pewien okres (tydzień), gdy stale dojeżdżali z pozwanym, albo okazynie, na przejazd jednorazowy. Pozwany nie wykazał, że powódka była tu wyjątkiem i właśnie od niej nie pobrał pieniędzy za przejazd w dniu wypadku. Twierdzenia pozwanego, poparte jedynie zeznaniami świadka M. M., która, jako żona pozwanego miała interes w zeznawaniu na jego korzyść, obliczone były na próbę uniknięcia odpowiedzialności na zasadzie ryzyka za krzywdę powódki. Wątpliwym zdaje się, aby powódka, jak inni pasażerowie, przewożeni przez pozwanego, zapłaciła za przejazd poprzedniego dnia, a akurat w dniu wypadku nie poniosła tych kosztów, korzystając z wyjątkowego altruizmu pozwanego.

Interwenant uboczny (...) S.A. w S. ponosi odpowiedzialność za szkodę, powstałą u powódki, będącą bezpośrednim następstwem tego wypadku, jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku, z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, na podstawie art. 436 § 1 kc w zw. z art. 822 § 1 i 2 kc.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec

których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z wypadkiem. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanego cierpienia, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanego krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpienia, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

Skutki wypadku na zdrowiu powódki ustalono w oparciu o dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa i ortopedy oraz psychiatry, dokumentację medyczną oraz zeznania powódki. W wyniku zdarzenia z 27.05.2017r. powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego. W związku z tym obecnie nie stwierdza się u niej długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Odbyte przez nią leczenie farmakologiczne i rehabilitacja doprowadziły do poprawy stanu zdrowia, nie pozostały żadne ograniczenia w zakresie ruchomości kręgosłupa. Nie mniej jednak, jak wynika z opinii biegłych lekarzy ortopedy neurologa, urazy kręgosłupa typu „smagnięcia biczem” zawsze wywołują zespoły bólowe na skutek nadmiernego rozciągnięcia czy rozerwania aparatu więzadłowo – torebkowego. W pierwszym okresie od wypadku, tj. przez 3 tygodnie, powódka miała znacznie ograniczoną sprawność ze względu na silne bóle i konieczność stosowania kołnierza ortopedycznego. Każda czynność, związana z samoobsługą sprawiała jej trudność, wskazana była pomoc osób trzecich przy ubieraniu się, myciu i przygotowywaniu posiłków, nie była też zdolna do pracy zawodowej. Na skutek wypadku u powódki wystąpiły ponadto zaburzenia stresowe pourazowe o śladowym nasileniu, objawiające się uczuciem napięcia i niepokoju w sytuacjach ruchu drogowego, co wynika z opinii biegłego psychiatry. Zaburzenia te nie stanowią jednak ograniczenia w jej codziennym funkcjonowaniu. Powódka nie wykazała także, że zgłaszane przez nią omdlenia czy inne dolegliwości związane z zawrotami głowy są następstwem przedmiotowego wypadku. Miarkując zadośćuczynienie, Sąd uwzględnił również skłonność powódki do agrawacji, ujawnioną podczas badania przez biegłych lekarzy, oraz fakt, że aktualnie funkcjonowanie powódki na co dzień nie jest w żadnym stopniu ograniczone, doznanego urazu nie wpływa obecnie negatywnie na jej sprawność fizyczną czy możliwość uprawiania sportu. Pierwotna struktura anatomiczna dotkniętych urazami narządów nie została trwale naruszona wskutek obrażeń, odniesionych w tym wypadku. W oparciu o opinie biegłych lekarzy ortopedy i neurologa ustalono ponadto, że zapięcie lub niezapięcie pasów bezpieczeństwa nie miało wpływu na mechanizm, urazu w tym przypadku, ze względu na rozmaite kierunki przemieszczania się samochodu w chwili wypadku.

Uwzględniając wnioski, zawarte w opiniach biegłych można uznać, że przedmiotowy wypadek skutkowało u powódki rozstrojem zdrowia psychicznego, choć niewielkiego stopnia, nie mniej jednak utrudniającym prawidłowe funkcjonowanie w życiu codziennym szczególnie w pierwszym okresie po wypadku. W świetle okoliczności niniejszej sprawy, odpowiednim i adekwatnym do rozmiaru krzywdy będzie zadośćuczynienie w kwocie 3.000 zł. Suma ta uwzględnia rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, wiek powódki (31 lat), rozmiar cierpień, odczuwanych przez nią w związku z doznanym urazem, a także pomyślne rokowania na przyszłość.

Bezspornym było, że dotychczas interwenient uboczny wypłacił powódce, tytułem zadośćuczynienia, kwotę 550 zł. Zatem, zasądzono na jej rzecz, tytułem uzupełnienia tej sumy, kwotę 2450 zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13.01.2020r., tj. po upływie terminu 30 dni, wskazanego w wezwaniu do zapłaty, które zostało doręczone pozwanemu w dniu 13.12.2019r. (k-86). Żądanie zasądzenia odsetek od daty wcześniejszej, t.j. od 17.12.2019r., było bezzasadne, skoro nie upłynął jeszcze termin do zapłaty, wskazany w wezwaniu (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc).

Zasądzeniu podlegała ponadto kwota 26,76 zł, tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 550 zł (zapłaconej w toku procesu, tytułem zadośćuczynienia) od dnia 13.01.2020r. do dnia zapłaty, tj. 2.11.2020r.

Zgodnie z przepisem art. 444 § 1 kc, naprawienie szkody obejmuje także zwrot wszelkich wydatków, poniesionych przez poszkodowanego w związku z leczeniem i rehabilitacją oraz inne dodatkowe koszty, związane z doznanym uszczerbkiem. Wobec powyższego, uwzględniając treść przepisu art. 361 § 2 kc, Sąd zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w kwocie 869,34 zł, tytułem zwrotu kosztów leczenia i kwotę 969,22 zł, tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych. Poniesione koszty były wywołane potrzebą leczenia skutków przedmiotowego wypadku. Jak wynika z opinii biegłych lekarzy ortopedy i neurologa, odbyte przez powódkę leczenie pourazowe było zasadne, prawidłowe i związane z wypadkiem, miało na celu złagodzenie dolegliwości bólowych, wywołanych urazem kręgosłupa, a koszty tego leczenia, wykazane rachunkami, dołączonymi do akt sprawy przez powódkę były celowe. Ani pozwany, ani występujący po jego stronie interwenient nie kwestionowali wniosków opinii w tym zakresie. Pozwany (ani interwenient uboczny) nie zgłosił zarzutu zapłaty w części roszczeń zgłoszonych w pozwie oraz piśmie procesowym z dnia 27.11.2020r., nie kwestionował też wysokości sumy, potrzebnej na pokrycie kosztów tego leczenia. Odnosząc się zarzutu interwenienta ubocznego, że powódka mogła skorzystać z leczenia w ramach NFZ, wskazać należy, że przepis art. 444 § 1 zd. 2 kc nie uzależnia przewidziane w nim roszczenia od istnienia potencjalnej możliwości pokrycia kosztów leczenia ze środków publicznych. To zobowiązany do naprawienia szkody musi wykazać, że koszty leczenia poszkodowanego zostaną w całości pokryte z takich właśnie środków (art. 6 kc). To pozwanego (interwenienta ubocznego) obciążał zatem ciężar dowodu, że zgłoszona przez powódkę suma nie była jej potrzebna na koszty leczenia, ponieważ mogły być one pokryte ze środków publicznych (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 7.11.2013r., I ACa 145/13, LEX nr 1400380).

Kwotę 719,34, tytułem zwrotu kosztów leczenia, oraz 969,22 zł, tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych, łącznie 1688,56 zł zasądzono z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2.07.2020r., tj. od daty odpowiedzi na pozew. Spełnienie świadczenia powinno nastąpić niezwłocznie po wezwaniu do zapłaty. Żądanie zapłaty tytułem zwrotu kosztów leczenia i dojazdów powódka sformułowała dopiero w pozwie, doręczonym w dniu 12.06.2020r., wcześniej nie wzywała pozwanego do zapłaty z tego tytułu, dlatego jej żądanie zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu pozbawione było podstaw prawnych i podlegało oddaleniu.

Odsetki od kwoty 150 zł, zgłoszonej w piśmie rozszerzającym powództwo, tytułem zwrotu kosztów konsultacji neurologicznej (k-196-200), zasądzono od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma powódki z rozszerzeniem powództwa, tj. od 8.12.2020r. Bezzasadne było żądanie zasądzenia odsetek od dnia wniesienia rozszerzenia pozwu, skoro wcześniej pozwany nie był wzywany do zapłaty tej kwoty (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt II i III wyroku.

Orzeczenie w pkt I oparto na przepisie art. 355 kpc, skoro powódka skutecznie cofnęła pozew co do kwoty 550 zł, wobec częściowego spełnienia roszczenia po wniesieniu pozwu.

Orzeczenie w pkt IV oparto na przepisach art. 100 zd. 1 kpc i art. 108§1 zd. 2 kpc.